

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 477

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 mai 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 886 din 15 decembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, respectiv în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și a prevederilor art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009	2–7
Decizia nr. 167 din 9 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. c) raportat la art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor	7–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
28. — Ordin al ministrului cercetării, inovării și digitalizării pentru aprobarea Normelor metodologice privind înființarea și dezvoltarea spin-offurilor în domeniul cercetării-dezvoltării și inovării	9–12
337. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind modificarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate	13
604. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației pentru aprobarea Metodologiei privind selecția participanților la programele de formare profesională organizate de Institutul Național de Administrație	14–15
ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI	
7. — Hotărâre privind aprobarea documentelor prezentate spre dezbateri în Conferința ordinară anuală a Camerei Consultanților Fiscali din 27 aprilie 2021	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 886**

din 15 decembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, respectiv în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și a prevederilor art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma în vigoare la 1 ianuarie 2007, respectiv în forma în vigoare la 1 ianuarie 2008, precum și a prevederilor art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma în vigoare în perioada 1 ianuarie 2007—31 decembrie 2009 (anterioară modificării și completării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal), în ceea ce privește definiția noțiunii de „persoană impozabilă” sub aspectul obligării persoanei fizice la plata taxei pe valoarea adăugată (T.V.A.), excepție ridicată de Mariana Nanu în Dosarul nr. 489/59/2012* al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 157D/2018.

2. La apelul nominal se prezintă pentru autoarea excepției de neconstituționalitate domnul avocat Radu Damaschin din Baroul Timiș, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.852D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Ana Varga și de Gheorghe Varga în Dosarul nr. 812/35/2010*/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 329D/2019 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în configurația anterioară anului 2010, excepție ridicată de Ioan Presăcan în Dosarul nr. 820/57/2011* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

5. La apelul nominal, se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise în Dosarul

nr. 1.852D/2018, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

7. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.852D/2018 și nr. 329D/2019 la Dosarul nr. 157D/2018.

8. Atât reprezentantul părții prezente, cât și cel al Ministerului Public pun concluzii de conexare a dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.852D/2018 și nr. 329D/2019 la Dosarul nr. 157D/2018, care a fost primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Se arată că instanța de contencios constituțional nu a mai analizat prevederile art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal din această perspectivă. Deși legea a transpus Directiva 2006/112/CE a Uniunii Europene, nicăieri în această lege nu apare o definiție clară a noțiunii de teren construibil. Or, există cel puțin trei scenarii în interpretarea noțiunii de teren construibil: a) teren cu privire la care dreptul de a construi este născut și actual (există o autorizație de construire); b) teren în privința căruia există o aptitudine generală și abstractă de a construi (în condițiile în care nu există nicio autorizație de construire); c) teren cu privire la care există doar un certificat de urbanism. Dispozițiile legale criticate trimit la prevederi legale care nu pot fi identificate concret. Or, legea, inclusiv cea fiscală, trebuie să fie clară și previzibilă. Formula legală criticată deschide calea arbitrarului prin interpretările multiple pe care le generează.

10. În ceea ce privește art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se arată că, deși instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat în câteva rânduri asupra acestor prevederi legale, există un aspect care nu a mai fost analizat, și anume în ce măsură statul român este obligat să preia identic textul unei directive fără a o adapta la realitățile locale.

11. În continuare, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal reglementează clar condițiile în care o persoană fizică care construiește imobile devine plătitoare de T.V.A. Astfel, pentru a construi, persoana în cauză trebuie să obțină autorizație de construire, iar o persoană fizică devine plătitoare de T.V.A. numai dacă desfășurarea activității de vânzare are caracter de continuitate și dacă se depășește un anumit plafon prevăzut de lege. Persoana ia cunoștință de caracterul construibil al terenului cu mult timp înainte de a obține autorizația de construire. Prin acceptarea autorizației de construire, se acceptă și condițiile în care acel teren devine construibil. Astfel, o persoană care a

construit devine plătitore de T.V.A. numai după ce înstrăinează respectivele imobile.

12. Se arată că nici art. 56 și nici art. 135 din Constituție nu sunt încălcate, opțiunea legiuitorului fiind aceea de a egaliza situația persoanelor fizice și cea a persoanelor juridice în ceea ce privește edificarea de construcții.

13. Având cuvântul în replică, reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate arată că examenul de constituționalitate este unul abstract, or, reprezentantul Ministerului Public face referire la dezlegările date de instanțe pe fond în legătură cu art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, text care nu este, în sine, suficient de clar în ceea ce privește datorarea T.V.A.-ului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

14. Prin Încheierea din 17 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 489/59/2012*, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma în vigoare la 1 ianuarie 2007, respectiv în forma în vigoare la 1 ianuarie 2008, precum și a prevederilor art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma în vigoare în perioada 1 ianuarie 2007 — 31 decembrie 2009 (anterioară modificării și completării prin Ordonanța de urgență nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal) în ceea ce privește definirea noțiunii de „persoană impozabilă”, sub aspectul obligării persoanei fizice la plata taxei pe valoarea adăugată (T.V.A.), excepție ridicată de Mariana Nanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unui act administrativ-fiscal, respectiv a unei decizii de impunere prin care s-a stabilit quantumul T.V.A. de plată.**

15. Prin Încheierea din 26 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 812/35/2010*/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Ana Varga și de Gheorghe Varga într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a unui act administrativ-fiscal, respectiv a unui act de control fiscal prin care s-a stabilit quantumul T.V.A. de plată.**

16. Prin Încheierea din 25 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 820/57/2011*, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în configurația anterioară anului 2010, excepție ridicată de Ioan Presăcan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unor acte administrative fiscale, respectiv o decizie de soluționare a unei contestații, a unei decizii de impunere și a unui raport de inspecție fiscală prin care s-au stabilit quantumul T.V.A. de plată și dobânzile aferente.**

17. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în ceea ce privește dispozițiile art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, autorii acesteia susțin, în esență, că acestea sunt neconstituționale, întrucât exclud posibilitatea de încadrare pe baza unor criterii legale a unei persoane fizice care înstrăinează imobile în categoria „persoană impozabilă” sub aspectul plății T.V.A. Se arată că această încadrare este condiționată de livrarea unui „teren construibil”, sintagmă care este vag reglementată în legislația națională și doar amintită în cuprinsul Codului fiscal, astfel încât, printr-o analiză exhaustivă a posibilităților de definire abstractă a acestei noțiuni, s-ar putea concluziona fie că niciun teren pe care se dorește a fi edificată

o construcție pentru care nu s-a emis o autorizație de construire pentru o anumită construcție nu se califică drept construibil, fie că, exceptând terenurile care, prin natura lor, sunt terenuri din domeniul public al statului (neputând fi trecute în proprietatea privată a statului), orice teren ar putea fi clasificat drept teren construibil.

18. Se precizează că nu se poate stabili cu certitudine cum anume se determină caracterul de „construibil” sau „neconstruibil” al unui teren în sensul art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în lipsa unei construcții care se dorește a fi realizată pe teren în baza unei autorizații de construire sau cel puțin în lipsa unui certificat de urbanism eliberat pentru o construcție concretă urmată de realizarea actelor sau faptelor care condiționează eliberarea autorizației de construire.

19. Se menționează că reglementarea este lacunară mai ales sub aspectul conținutului noțiunilor de „exploatarea bunurilor” și „venituri cu caracter de continuitate”.

20. Se arată că, în ceea ce privește prima noțiune, cea de „exploatare a bunurilor”, aceasta nu putea să însemne, în economia legislației fiscale în vigoare în anii fiscali 2007 și 2008, decât activitatea de închiriere/arendare a bunurilor (activitate pe care însă autoarea excepției de neconstituționalitate susține că nu a desfășurat-o), raportat la următoarele aspecte: prin art. 128 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal transferul dreptului de a dispune de bunuri ca un proprietar este definit drept „livrare de bunuri” și se bucură de o reglementare separată și amănunțită; totodată, în anii fiscali 2007 și 2008 era în vigoare și Codul comercial, care nu includea în art. 3 vânzarea imobilelor în categoria faptelor de comerț și care nu a fost modificat în sensul ca vânzarea imobilelor să fie considerată faptă de comerț pentru a fi evidențiată, chiar indirect, voința legiuitorului de a modifica tratamentul fiscal al tranzacțiilor imobiliare realizate de persoanele fizice care nu au calitatea de comerciant (caz în care operațiunile erau asimilate faptelor subiective de comerț).

21. În privința celei de-a doua noțiuni, cea de „venituri cu caracter de continuitate”, învederează că și această noțiune este neclară, lăsând loc de echivoc, ceea ce contravine caracterului clar și precis pe care trebuie să îl aibă legea. Astfel, contribuabilul este supus arbitrarului organelor fiscale în aprecierea acestui caracter al veniturilor.

22. Prin urmare, autorii excepției de neconstituționalitate consideră că reglementarea cuprinsă în art. 127 alin. (2) din Codul fiscal este vădit deficitară din punctul de vedere al tehnicii legislative și nu este de natură să îndeplinească acele condiții de calitate normativă, cel puțin în ceea ce privește interpretarea în sensul aplicabilității sale în domeniul tranzacțiilor imobiliare, iar faptul că aceasta este neclară o face susceptibilă de o aplicare arbitrară.

23. Subliniază, totodată, faptul că, ulterior, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal a introdus un nou alineat la art. 127, respectiv alin. (21) și a clarificat în mod expres situația subiecților fiscali angajați în tranzacții imobiliare, în sensul explicitării situațiilor în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile.

24. Prin urmare, consideră că textele legale criticate încalcă cerințele de calitate a legii, invocându-se, în acest sens, jurisprudența relevantă în materie a instanței de contencios constituțional, precum și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

25. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța consideră că trimiterea din cadrul normei fiscale la legislația în vigoare este în concordanță cu dispozițiile art. 15 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

26. Referitor la criticile aduse art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, instanța apreciază că, de fapt, autoarea excepției nu formulează o veritabilă critică de

neconstituționalitate, ci deduce contrarietatea textelor de lege criticate cu Legea fundamentală prin comparația dintre aceste articole. Or, controlul de constituționalitate nu poate viza compararea prevederilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibile contradicții din cadrul legislației interne (sens în care se invocă Decizia nr. 16 din 17 ianuarie 2012 a Curții Constituționale).

27. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

28. Se arată că dispozițiile legale criticate individualizează în mod expres și fără echivoc activitățile cuprinse în sfera activităților economice, clarificând și situația activității de exploatare a bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate. În același timp, dispozițiile criticate îndeplinesc cerințele privind respectarea Constituției, a supremației sale, precum și asigurarea accesului liber la justiție, având în vedere faptul că instanței de contencios administrativ i-a fost conferită competența de a verifica legalitatea deciziilor de impunere în cadrul unei proceduri care respectă exigențele unui proces echitabil, asigurând dreptul la apărare al părților și toate celelalte garanții procesuale oferite de lege.

29. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

30. **Avocatul Poporului** a comunicat punctul său de vedere în Dosarul nr. 157D/2018, apreciind că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

31. Astfel, cât privește critica referitoare la pretinsa lipsă de previzibilitate și de claritate a prevederilor legale criticate, arată că definiția terenului construibil și a persoanei impozabile este în conformitate cu prevederile constituționale invocate și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

32. Referitor la critica privind încălcarea art. 56 și a art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, se arată că textul de lege se aplică tuturor persoanelor considerate impozabile potrivit definiției legale criticate, fără privilegii și excepții, impozitarea fiind unitară, astfel că nu se poate constata favorizarea pe piață a unei întreprinderi față de altele.

33. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

34. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

35. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma în vigoare la 1 ianuarie 2007, respectiv în forma în vigoare la 1 ianuarie 2008, precum și prevederile art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma în vigoare în perioada 1 ianuarie 2007—31 decembrie 2009 (anterioară modificării și completării prin Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal) în ceea ce privește definirea noțiunii de „persoană impozabilă”, sub aspectul obligării persoanei fizice la plata taxei pe valoarea adăugată (T.V.A.). În realitate, din examinarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că obiectul excepției îl

reprezintă prevederile art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 18 octombrie 2007, dar și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009, precum și ale art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009. Aceste dispoziții au următoarea formulare:

— **Art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007:** „(2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă: [...] f) livrarea de către orice persoană a unei construcții, a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, precum și a oricărui alt teren. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren construibil, dacă este efectuată de o persoană impozabilă care și-a exercitat ori ar fi avut dreptul să-și exercite dreptul de deducere total sau parțial a taxei pentru achiziția, transformarea sau construirea unui astfel de imobil. În sensul prezentului articol, se definesc următoarele: **1. teren construibil** reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;” [...]

— **Art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009:** „(2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă: [...] f) livrarea de către orice persoană a unei construcții, a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, precum și a oricărui alt teren. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren construibil. În sensul prezentului articol, se definesc următoarele: **1. teren construibil** reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;” [...]

— **Art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009:** „(1) Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.
(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.”

36. Curtea observă că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate înainte de modificarea menționată, întrucât continuă să își producă efecte juridice în cauză.

37. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, ale art. 56 privind justa așezare a sarcinilor fiscale și ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

38. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care sunt Decizia nr. 449 din 11 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 1 noiembrie 2019, paragrafele 14 și 17—23, Decizia nr. 729 din 20 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 1 martie 2019, paragraful 17, Decizia nr. 636 din 16 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 23 mai 2019, sau Decizia nr. 378 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2012, prin care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca neîntemeiată.

39. Potrivit acestei jurisprudențe, nu se consideră că persoanele fizice realizează o activitate economică în sfera de aplicare a T.V.A.-ului atunci când acestea obțin venituri din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care au fost folosite de acestea pentru scopuri personale. Se consideră că persoana fizică realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale numai dacă sunt îndeplinite anumite criterii avute în vedere de către organul fiscal la calificarea unei persoane fizice ca fiind persoană impozabilă. Astfel, această persoană trebuie să acționeze ca atare, de o manieră independentă, și activitatea respectivă să fie desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal. Numai constatând îndeplinirea acestor cerințe, persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile pot fi calificate ca fiind persoane impozabile ca atare, tocmai pentru a nu permite eludarea dispozițiilor legale referitoare la contribuțiile fiscale aplicabile.

40. În ceea ce privește critica formulată din perspectiva încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta referitoare la calitatea legii, încălcare adusă prin prevederile art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în configurația avută înainte de modificarea realizată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, Curtea a reținut prin Decizia nr. 449 din 11 iulie 2019, precitată, că, atât la adoptarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cât și ulterior, în dinamica legislativă, legiuitorul a urmărit armonizarea legislației naționale cu legislația fiscală a Uniunii Europene și cu acordurile fiscale internaționale la care România este parte și asigurarea unui cadru unitar, coerent și clar al reglementărilor fiscale, avându-se în vedere astfel Directiva 2006/112/CE a Consiliului Uniunii Europene din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 347 din 11 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare. În cuprinsul art. 9 alin. (1) din directiva precitată se prevede că „Persoană impozabilă” înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective. Orice activitate a producătorilor, comercianților sau persoanelor care prestează servicii [...] este considerată „activitate economică”. Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate este, de asemenea, considerată activitate economică. Potrivit art. 12 alin. (1) din această directivă, statele membre pot considera ca „persoană impozabilă” orice persoană care efectuează, în mod ocazional, o operațiune legată de activitățile prevăzute la art. 9 alin. (1) și, în special, „operațiunea de livrare a unei clădiri sau a unor părți ale unei clădiri și a terenului pe care se află clădirea, înainte a primei ocupări”.

41. În legislația națională, potrivit art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, este considerată a fi persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor

activități. În acest sens, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.

42. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat în repetate rânduri că legislația Uniunii trebuie să fie certă, iar aplicarea sa trebuie să fie previzibilă pentru justițiabili, acest imperativ al securității juridice impunându-se cu o rigoare deosebită atunci când este vorba despre o reglementare care poate să aibă consecințe financiare, pentru a permite persoanelor interesate să cunoască în mod exact întinderea obligațiilor pe care aceasta le-o impune. De asemenea, în domeniile care intră sub incidența dreptului Uniunii Europene, normele din dreptul statelor membre trebuie formulate într-un mod neechivoc, de natură să permită persoanelor vizate să își cunoască drepturile și obligațiile în mod clar și precis, iar instanțelor naționale să asigure respectarea acestora. Așa fiind, în ceea ce privește problema de drept analizată, prin Hotărârea din 9 iulie 2015, pronunțată în Cauza C-183/14, *Salomie și Oltean împotriva Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj*, paragrafele 30—38, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că definiția „persoanei impozabile”, ce figurează la art. 127 din Codul fiscal, articol care transpune în dreptul național dispozițiile art. 9 alin. (1) din Directiva 2006/112/CE, trimite la orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice, oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor activități, și că trebuie considerate „activități economice” orice activități ale producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, între care în special exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate; pe de altă parte, Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal precizează că, în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice cu ocazia vânzării unor locuințe proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate; art. 141 din Codul fiscal, în versiunea în vigoare în cursul anilor 2008 și 2009, prevede că scutirea de taxa pe valoarea adăugată, aplicabilă în cazul livrării unei construcții sau a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren construibil, ceea ce, de altfel, corespunde principiilor care guvernează taxa pe valoarea adăugată în dreptul Uniunii Europene. În consecință, nu s-a putut susține în mod rezonabil că astfel de dispoziții de drept național nu stabilesc în mod suficient de clar și de precis că livrarea unei construcții sau a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită poate, în anumite cazuri, să fie supusă taxei pe valoarea adăugată.

43. Ca atare, având în vedere dreptul Uniunii Europene și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și criteriile de calitate a legii, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența instanței de contencios constituțional, Curtea a constatat că reglementarea cuprinsă în art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal este clară, precisă și previzibilă, fiind conformă dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 729 din 20 noiembrie 2018, paragraful 23, și Decizia nr. 636 din 16 octombrie 2018, paragraful 23).

44. De asemenea, instanța de contencios constituțional a reținut că normele criticate nu trebuie interpretate în mod singular, disparat, ci trebuie avută în vedere o coroborare a acestora cu întreg cadrul legislativ în materie. Așa fiind, în procesul de interpretare și aplicare a prevederilor legale

criticate, prin prisma normelor naționale și europene incidente, revine instanțelor judecătorești investite cu soluționarea cauzelor concrete deduse judecării, în care se pune problema aplicării textului în discuție, să interpreteze măsura în care poate fi reținut **caracterul de continuitate** al obținerii veniturilor respective și dacă acestea se circumscriu prevederilor în discuție cuprinse în Codul fiscal, neputând fi aplicate *de plano*.

45. În concret, se impune ca organul fiscal să aibă un rol activ, astfel cum prevede legea, respectiv acesta să înștiințeze contribuabilul asupra drepturilor și obligațiilor ce îi revin în desfășurarea procedurii potrivit legii fiscale și să acționeze cu bună-credință, respectiv relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii.

46. Prin urmare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009, în raport cu dispozițiile constituționale invocate, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

47. Distinct de cele de mai sus, Curtea mai reține că, potrivit Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în data de 4 decembrie 1990 în Cauza C-186/89 *W. M. van Tiem împotriva Staatssecretaris van Financiën*, pct. 18, în conformitate cu principiul neutralității sistemului T.V.A., termenul de exploatare se referă la toate operațiunile, oricare ar fi forma juridică a acestora, efectuate în scopul obținerii de venituri având un caracter de continuitate. Prin urmare, sintagma „exploatarea bunurilor corporale sau necorporale” utilizată în cuprinsul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal include și operațiunea de vânzare a acestor bunuri.

48. Totodată, transferul bunurilor sau serviciilor achiziționate în scop personal de persoanele fizice în patrimoniul comercial în scopul utilizării pentru desfășurarea de activități economice nu este o operațiune asimilată unei livrări de bunuri/prestări de servicii efectuate cu plată, iar persoana fizică nu poate deduce taxa aferentă bunurilor/serviciilor respective prin aplicarea procedurii de ajustare prevăzute la art. 148 și art. 149 din Codul fiscal.

49. De asemenea, Curtea mai observă că prin art. 1 pct. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 a fost completat art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, introducându-se un nou alineat, alineatul (2¹), prin care legiuitorul a prevăzut că „*situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile sunt explicitate prin norme*”. În aplicarea Codului fiscal au fost adoptate norme metodologice, iar pct. 3 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, prevedea, în versiunea în vigoare de la 1 ianuarie 2007 până la 31 decembrie 2009, că „*În sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal [...]*”.

50. În ceea ce privește dispozițiile art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007, respectiv în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009, Curtea constată că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), ele fiind clare. De altfel, aceste dispoziții reflectă prevederile art. 12 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului Uniunii Europene din 28 noiembrie

2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, care prevăd că „*teren construibil*” *înseamnă orice teren neamenajat sau amenajat, definit ca atare de statele membre*.

51. În cazul tranzacțiilor cu terenuri efectuate anterior datei de 22 decembrie 2008, în vederea încadrării terenurilor în categoria celor construibile sau de altă natură, documentațiile cadastrale necesare înscrierii în cartea funciară a acestora se realizau în conformitate cu prevederile Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, și ale altor acte normative emise în temeiul prevederilor acestei legi.

52. Potrivit art. 9 din legea menționată, cadastrul are trei funcții (tehnică, economică și juridică), iar funcția tehnică a cadastrului general vizează, printre altele, determinarea categoriei de folosință a terenurilor și construcțiilor. În conformitate cu prevederile art. 19 alin. (1) pct. A.b) din partea întâi din aceeași lege referitoare la descrierea imobilelor, cartea funciară cuprindea elementele evidențiate în documentația cadastrală, respectiv suprafața imobilului, destinația, categoriile de folosință și, după caz, construcțiile.

53. În acest context, scutirea de T.V.A. era aplicabilă dacă la momentul vânzării terenurile nu se clasificau drept terenuri construibile, modificarea, ulterior acestui moment, a categoriei de folosință a terenurilor nefiind relevantă. Începând cu data de 22 decembrie 2008, în conformitate cu prevederile pct. 37 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, astfel cum acestea au fost modificate și completate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.618/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 22 decembrie 2008, calificarea unui teren drept teren construibil sau teren cu altă destinație, la momentul vânzării sale de către proprietar, rezultă din certificatul de urbanism. Prin urmare, Curtea reține că prezentarea certificatului de urbanism la momentul vânzării este obligatorie pentru a justifica aplicarea scutirii de T.V.A. sau taxarea, după caz.

54. Așadar, nu se poate invoca faptul că sintagma „*teren construibil*” este afectată de neclaritate și imprevizibilitate atât timp cât în perioada la care se face referire în legislația națională erau în vigoare Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în 2006, precum și alte acte de reglementare secundară emise în temeiul prevederilor acestei legi, în baza cărora erau întocmite documentațiile cadastrale pentru înscrierea în cartea funciară a terenurilor, pe baza acestor documentații putând fi făcută încadrarea terenurilor în categoria celor construibile sau de altă natură.

55. În aceste condiții, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii.

56. De asemenea, pretinsa încălcare a prevederilor art. 56 alin. (1) și (3) din Constituție nu poate fi reținută, întrucât toți subiecții de drept au obligația să își îndeplinească obligațiile fiscale care le revin potrivit legii fiscale.

57. În ceea ce privește invocarea art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea constată că prevederile constituționale ale art. 135 alin. (1), potrivit cărora economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu cele ale alin. (2) lit. a) și b) din același articol, care prevăd obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și protejarea intereselor naționale în activitatea economică (a se vedea Decizia nr. 378 din 26 aprilie 2012, precitată). Dispozițiile legale criticate dau expresie acestor prevederi constituționale, fapt pentru care Curtea nu poate constata încălcarea art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

58. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mariana Nanu în Dosarul nr. 489/59/2012* al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, de Ana Varga și de Gheorghe Varga în Dosarul nr. 812/35/2010*/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și de Ioan Presăcan în Dosarul nr. 820/57/2011* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 141 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, respectiv în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și a prevederilor art. 127 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 sunt constituționale prin raportare la criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 9 martie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. c) raportat la art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. c) raportat la art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 522/108/2019 al Tribunalului Arad — Secția I civilă. Cauza formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.132D/2019.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că aceasta nu a fost motivată de autorul său.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 6 din 10 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 522/108/2019, **Tribunalul Arad — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. c) raportat la art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor**, excepție ridicată de petentul Faur Nistor Isai în cadrul unei cereri privind acordarea de compensații financiare victimelor unor infracțiuni.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul arată că „îi este încălcat dreptul la egalitate în fața legii”.

6. **Tribunalul Arad — Secția I civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind formulate clar. Arată că dispozițiile art. 22 alin. (1) lit. c) raportat la art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 211/2004 nu încalcă prevederile art. 11, 16, 20 și 21 din Constituția României. „Bunăoară, acestea nu sunt contrare dreptului la un proces echitabil, prevederile stabilind situațiile în care instanța poate obliga statul la acordarea de compensații financiare victimelor unor infracțiuni.”

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (1) lit. a) și ale art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (1) lit. a): „(1) *Compensația financiară se acordă, la cerere, în condițiile prezentului capitol, următoarelor categorii de victime:*

a) *persoanele asupra cărora a fost săvârșită o tentativă la infracțiunile de omor și omor calificat, prevăzute la art. 188 și 189 din Codul penal, o infracțiune de vătămare corporală, prevăzută la art. 194 din Codul penal, o infracțiune intenționată care a avut ca urmare vătămarea corporală a victimei, o infracțiune de viol, act sexual cu un minor și agresiune sexuală, prevăzute la art. 218—220 din Codul penal, o infracțiune de trafic de persoane și trafic de minori, prevăzute la art. 210 și 211 din Codul penal, o infracțiune de terorism, precum și orice altă infracțiune intenționată comisă cu violență;*”

— Art. 22 alin. 1) lit. c): „(1) *Compensația financiară nu se acordă dacă: (...)*

c) *victima este condamnată definitiv pentru una dintre infracțiunile prevăzute la art. 21 alin. (1);*”

11. În susținerea neconstituționalității normelor criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 — *Tratatelor internaționale privind drepturile omului* și ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, raportate la art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* și art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia invocă neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate prin raportare la o serie de dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără să formuleze o motivare din care să rezulte în ce constă contrarietatea față de prevederile respective.

13. Curtea a conturat în acest sens în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012) o structură intrinsecă oricărei excepții de neconstituționalitate. Aceasta cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. Indiscutabil primul element al excepției se circumscrie fie simplei indicării a textului pretins neconstituțional, fie menționării conținutului său normativ, iar cel de-al doilea indicării textului sau principiului constituțional pretins încălcat.

Chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele 3 elemente, dar motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, sau, în cadrul controlului *a priori*, Decizia nr. 919 din 6 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 15 iulie 2011). Aceeși soluție va fi urmată și în cazul în care excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie din cauza generalității sale, fie din cauza lipsei rezonabile de legătură cu textul criticat. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 stabilește că «sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți»” (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008).

14. Aplicând jurisprudența Curții Constituționale constantă sub aspectul interpretării art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, rezultă că prezenta excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât nu este motivată (în același sens, cu privire la o excepție de neconstituționalitate similară invocată de același autor, a se vedea Decizia nr. 520 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 25 iunie 2012).

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. c) raportat la art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 522/108/2019 al Tribunalului Arad — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII

ORDIN

**pentru aprobarea Normelor metodologice privind înființarea și dezvoltarea spin-offurilor
în domeniul cercetării-dezvoltării și inovării**

Având în vedere prevederile art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 371/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării,

ministrul cercetării, inovării și digitalizării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind înființarea și dezvoltarea spin-offurilor în domeniul cercetării-dezvoltării și inovării, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.941 din

3 noiembrie 2020*) privind aprobarea Normelor metodologice privind înființarea spin-offurilor în domeniul cercetării-dezvoltării și inovării.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,
Ciprian-Sergiu Telean

București, 16 aprilie 2021.
Nr. 28.

---

*) Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.941 din 3 noiembrie 2020 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

NORME METODOLOGICE

privind înființarea și dezvoltarea spin-offurilor în domeniul cercetării-dezvoltării și inovării

CAPITOLUL I Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Scop

Art. 1. — Prezentele norme stabilesc metodologia unitară, drepturile și responsabilitățile privind susținerea înființării și dezvoltării de spin-offuri de către organizațiile de cercetare de drept public prevăzute la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, cu modificările și completările ulterioare, în vederea:

- a) valorificării sub formă de produse, tehnologii și servicii noi/inovative a rezultatelor obținute de către organizațiile de cercetare în activitatea de cercetare;
- b) dezvoltării perspectivelor, cunoștințelor și aptitudinilor antreprenoriale ale salariaților din cercetare-dezvoltare;
- c) menținerii, dezvoltării și extinderii relației de contacte de specialitate cu accent asupra întreprinderilor mici și mijlocii, cu capital românesc sau mixt;
- d) transferului anumitor activități de cercetare-dezvoltare și a bunelor practici dinspre organizațiile de cercetare către societățile comerciale;
- e) identificării de noi domenii de cercetare în cadrul organizației de cercetare, corespunzător competențelor existente, și dezvoltării de competențe noi în domenii strategice;
- f) transferului cunoștințelor referitoare la cerințele și tendințele de evoluție a pieței și la modalitățile practice de valorificare a rezultatelor cercetării dinspre societățile comerciale către organizațiile de cercetare cu diversificarea activităților de cercetare a acestora;
- g) orientării activităților de cercetare-dezvoltare către satisfacerea necesităților imediate ale operatorilor economici;
- h) creării de noi locuri de muncă în domeniul cercetării-dezvoltării și inovării și tehnologiei;
- i) constituirii de operatori economici orientați către produse de înaltă tehnologie și către produse cu valoare adăugată mare.

SECȚIUNEA a 2-a

Domeniul de aplicare

Art. 2. — (1) Prezentele norme se aplică organizațiilor de cercetare de drept public, denumite în continuare *organizații de cercetare*, cu precădere institutelor naționale de cercetare-dezvoltare și instituțiilor de învățământ superior de stat acreditate.

(2) Prezentele norme stabilesc un cadru general cu privire la:

- a) condițiile generale, măsurile de susținere, precum și serviciile acordate de organizația de cercetare pentru înființarea și dezvoltarea spin-offurilor;
- b) modalitățile de participare a organizației de cercetare la înființarea și dezvoltarea spin-offurilor.

SECȚIUNEA a 3-a

Documente de referință

Art. 3. — Constituie documente de referință pentru prezentele norme:

- a) Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;

b) Legea nr. 319/2003 privind Statutul personalului de cercetare-dezvoltare, cu completările ulterioare;

c) Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

d) Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, cu modificările și completările ulterioare;

e) Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată;

f) Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, republicată;

g) Legea nr. 129/1992 privind protecția desenelor și modelelor, republicată;

h) Legea nr. 16/1995 privind protecția topografiilor produselor semiconductoare, republicată;

i) Legea nr. 255/1998 privind protecția noilor soiuri de plante, republicată;

j) Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

k) Legea nr. 83/2014 privind invențiile de serviciu;

l) Hotărârea Guvernului nr. 406/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice specifice privind constituirea, funcționarea, evaluarea și acreditarea entităților din infrastructura de inovare și transfer tehnologic, precum și modalitatea de susținere a acestora.

SECȚIUNEA a 4-a

Definiții

Art. 4. — În sensul prezentelor norme, termenii și expresiile de mai jos dobândesc următoarele semnificații:

a) *spin-off* — operator economic cu personalitate juridică, constituit sub forma societăților comerciale, a cărei activitate este orientată spre valorificarea rezultatelor activităților de cercetare-dezvoltare obținute de către personalul organizației de cercetare;

b) *organizație de cercetare de drept public* — entitate prevăzută la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare, al cărei scop principal este de a desfășura activități de cercetare fundamentală, cercetare aplicativă și dezvoltare tehnologică și de a disemina rezultatele acestora prin învățare (predare), publicare sau transfer tehnologic;

c) *servicii prestate de către organizația de cercetare* — toate serviciile contra cost prestate spin-offului de către organizația de cercetare sau de către persoanele desemnate de aceasta, care decurg din cunoștințele, tehnologiile sau rezultatele activității de cercetare-dezvoltare aparținând organizației de cercetare.

SECȚIUNEA a 5-a

Principii pentru acordarea susținerii de către organizația de cercetare a înființării și dezvoltării de spin-offuri

Art. 5. — Prezentele norme sunt guvernate de următoarele principii:

1. Organizația de cercetare stabilește un sistem transparent și nediscriminatoriu de criterii pentru acordarea sprijinului înființării spin-offurilor.

2. Organizația de cercetare asigură acces deschis tuturor celor interesați cu privire la înființarea unui spin-off, cu prioritate pentru persoana/persoanele care a/au participat la obținerea rezultatelor și pentru restul angajaților proprii.

3. Participarea organizației de cercetare la constituirea unui spin-off se face cu respectarea legislației în vigoare din domeniul asocierii, al muncii, al proprietății intelectuale și al eticii în cercetare științifică.

4. Asigurarea sprijinului de către organizația de cercetare se face cu implementarea măsurilor necesare evitării conflictului de interese.

CAPITOLUL II

Condiții generale și măsuri de susținere, precum și servicii acordate de organizația de cercetare pentru înființarea și dezvoltarea spin-offurilor

SECȚIUNEA 1

Condiții generale de susținere

Art. 6. — (1) Acordarea sprijinului de către organizația de cercetare pentru înființarea spin-offului se face în baza aprobării organului de conducere al acesteia, care poate fi, în funcție de forma de organizare, consiliul de administrație sau senatul universității.

(2) În acest scop, organul de conducere menționat la alin. (1) aprobă următoarele:

a) planul de afaceri din care reiese în ce mod urmează a fi valorificate rezultatele activității de cercetare-dezvoltare, tehnologiile sau drepturile de proprietate intelectuală;

b) valoarea rezultatelor activității de cercetare-dezvoltare, a tehnologiilor sau a drepturilor de proprietate intelectuală;

c) volumul contribuției financiare a organizației de cercetare, dacă aceasta există;

d) contractul între spin-off și organizația de cercetare pentru folosirea locațiilor, infrastructurii de cercetare și personalului organizației de cercetare.

(3) Organizația de cercetare informează autoritatea de stat pentru cercetare-dezvoltare cu privire la înființarea spin-offului.

(4) Participarea organizației de cercetare la constituirea unui spin-off se face în baza unui contract cu respectarea principiilor și a condițiilor generale stabilite prin prezentele norme metodologice, următoarele elemente fiind obligatorii:

a) stabilirea procentuală a participării la valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală, cu respectarea prevederilor legale în vigoare;

b) stabilirea drepturilor de publicare și diseminare a rezultatelor obținute din activitatea de cercetare-dezvoltare.

(5) Activitatea de cercetare desfășurată în comun de către organizația de cercetare și spin-off se supune normelor privind protecția și valorificarea proprietății intelectuale stabilite de comun acord prin contract, în conformitate cu prevederile în vigoare privind protecția proprietății intelectuale, cu respectarea art. 11 și 12 din prezentele norme metodologice.

(6) Organizația de cercetare elaborează un pachet de măsuri pentru sprijinirea înființării și dezvoltării spin-offului în următoarele domenii:

a) formare și consultanță;

b) asistență și cooperare;

c) resurse umane.

(7) Obiectul de activitate și obiectivele spin-offului trebuie să fie corelate și complementare cu obiectivele de cercetare-dezvoltare ale organizației de cercetare, să urmărească realizarea de produse/servicii/tehnologii și să asigure valorificarea acestora pe piață.

(8) Serviciile prestate, precum și tehnologiile și produsele realizate de către spin-off trebuie să aibă la bază know-how-ul

și rezultatele activităților de cercetare-dezvoltare obținute la nivelul organizației de cercetare, cu posibilitatea de a le dezvolta.

(9) Inițiatorii înființării unui spin-off trebuie să aibă cunoștințe tehnologice specifice, să își dezvolte abilitățile antreprenoriale și să asigure conducerea spin-offului pe principii comerciale și cu respectarea bunelor practici în domeniul protejării intereselor legitime ale asociaților.

SECȚIUNEA a 2-a

Măsuri de susținere

Art. 7. — (1) Pentru înființarea și dezvoltarea unui spin-off, măsurile de susținere acordate de organizația de cercetare includ următoarele domenii:

a) formare și consultanță;

b) asistență și cooperare;

c) resurse umane.

(2) Măsurile de susținere în domeniul formării și consultanței includ:

a) furnizarea de informații generale privind posibilitățile și modalitățile de înființare și dezvoltare a unui spin-off;

b) facilitarea accesului la serviciile de consultanță oferite de entitățile din cadrul ReNITT (Rețeaua națională pentru inovare și transfer tehnologic);

c) formare și consultanță cu privire la dezvoltarea abilităților antreprenoriale;

d) obținerea de avize, dacă este cazul, care să ateste că un rezultat al activității de cercetare-dezvoltare obținut de organizația de cercetare este corespunzător din punct de vedere tehnic, tehnologic și economic, ca bază pentru constituirea unui spin-off;

e) sprijin în elaborarea strategiei de dezvoltare a spin-offului și a planului de acțiuni comune pentru dezvoltarea rezultatelor activității de cercetare-dezvoltare preluate;

f) sprijin pentru armonizarea strategiei de dezvoltare a spin-offului cu direcțiile de acțiune ale organizației de cercetare pentru valorificarea în continuare a rezultatelor activității de cercetare-dezvoltare.

(3) Măsurile de susținere în domeniul asistenței și cooperării includ:

a) acordarea drepturilor de utilizare a rezultatelor activității de cercetare-dezvoltare ale organizației de cercetare, în condiții stabilite de comun acord prin contract de licență, cesiune sau alte asemenea;

b) transmiterea temporară a dreptului de folosință a spațiilor, aparaturii și utilajelor destinate microproducției, a infrastructurii de comunicare, precum și a altor echipamente aflate în patrimoniul organizației de cercetare, în baza unui contract de comodat, de locațiune, de prestări servicii și altele asemenea, în funcție de specificul activităților, cu respectarea prevederilor legale;

c) prestarea de servicii care decurg din cunoștințele, tehnologiile sau rezultatele activității de cercetare-dezvoltare aparținând organizației de cercetare către spin-off, în baza unui contract de prestări de servicii;

d) asistență privind respectarea reglementărilor legale în vigoare pentru valorificarea rezultatelor activității de cercetare-dezvoltare;

e) sprijin pentru accesarea de surse de finanțare;

f) asistență pentru încheierea de contracte de cercetare-dezvoltare;

g) facilitarea participării în proiecte de cercetare-dezvoltare.

(4) Măsurile de susținere în domeniul resurselor umane includ:

a) aprobarea desfășurării de activități suplimentare de către angajații organizației de cercetare care vor să lucreze în cadrul spin-offului, prin încheierea unor contracte individuale de muncă, cu respectarea legislației în vigoare;

b) detașarea angajaților organizației de cercetare în cadrul spin-offului pe o perioadă stabilită în conformitate cu reglementările legale în vigoare, fără a afecta realizarea obiectivelor și a activității organizației de cercetare;

c) acordarea de concedii fără plată pentru angajații organizației de cercetare, în conformitate cu prevederile legislației muncii, fără a afecta realizarea obiectivelor și a activității organizației de cercetare;

d) aprobarea desfășurării de activități în cadrul spin-offului, pentru persoanele care urmează cursuri de master sau de doctorat, indiferent dacă aceștia sunt angajați sau nu ai organizației de cercetare.

(5) Măsurile de susținere prevăzute la alin. (1), (2), alin. (3) lit. b)–f) și alin. (4) nu reprezintă contribuția organizației de cercetare la capitalul social al spin-offului.

Art. 8. — Măsurile de susținere prevăzute la art. 7 pot fi oferite independent de solicitarea/acordarea unei alte măsuri de susținere publică sau privată pentru constituirea și dezvoltarea spin-offului.

SECȚIUNEA a 3-a

Prestarea serviciilor de către organizația de cercetare pentru spin-off

Art. 9. — Organizația de cercetare poate presta, la cerere, servicii pentru spin-off, conform art. 7 alin. (3) lit. c).

Art. 10. — Costurile care decurg direct din executarea contractului de servicii, care sunt legate de utilizarea spațiilor organizației de cercetare, a infrastructurii de cercetare, a serviciilor administrative sau personalului organizației de cercetare și care sunt clar determinate și cuantificate de către aceasta sunt în sarcina spin-offului.

Art. 11. — În cazul în care contractul de servicii implică desfășurarea în comun de activități de cercetare-dezvoltare se poate stabili ca publicarea, utilizarea sau anunțarea rezultatelor să fie amânate pentru un termen rezonabil, astfel încât să permită spin-offului să valorifice rezultatele activității de cercetare-dezvoltare obținute de organizația de cercetare.

Art. 12. — În cazul în care contractul de servicii presupune și desfășurarea în comun de activități de cercetare-dezvoltare care conduc la obținerea de brevete de invenții sau a altor drepturi de proprietate intelectuală, trebuie stabilită prin contract sau act adițional la acesta o clauză de repartizare a cheltuielilor, a veniturilor sau a drepturilor de proprietate intelectuală în funcție de aportul fiecărei părți la obținerea rezultatelor, astfel încât să se asigure un venit compensator pentru organizația de cercetare.

Art. 13. — Organizația de cercetare poate elabora un regulament intern pentru încheierea, administrarea și executarea contractelor de servicii prin care se va stabili în ce manieră se vor utiliza veniturile din aceste contracte, după deducerea cheltuielilor.

Art. 14. — În situația în care sunt puse la dispoziție de către organizația de cercetare spații sau aparatură, valoarea contractului încheiat între aceasta și spin-off trebuie să acopere cheltuielile pentru întreținerea și funcționarea spațiilor și aparaturii respective, precum cheltuielile cu personalul administrativ aferent, cheltuielile cu consumabilele și amortismentele aferente infrastructurii de cercetare, precum și altele asemenea.

CAPITOLUL III

Participarea și asocierea organizației de cercetare la înființarea și dezvoltarea spin-offului

SECȚIUNEA 1

Participarea organizației de cercetare în calitate de partener la dezvoltarea spin-offului

Art. 15. — Organizația de cercetare poate participa la dezvoltarea unui spin-off în calitate de partener, prin acordarea de servicii și măsuri de asistență, în baza unui acord de parteneriat având ca scop valorificarea rezultatelor activității de cercetare-dezvoltare.

SECȚIUNEA a 2-a

Participarea organizației de cercetare ca asociat în cadrul spin-offului

Art. 16. — (1) Prin *participarea organizației de cercetare ca asociat în cadrul spin-offului* se înțelege contribuția directă a organizației de cercetare la capitalul spin-offului cu active intangibile sau mijloace financiare.

(2) Participarea în calitate de asociat a organizației de cercetare în cadrul unui spin-off se poate face prin contribuție financiară directă sau prin echivalarea elementelor de proprietate intelectuală ca aport la capital.

(3) Participarea organizației de cercetare la constituirea unui spin-off în calitate de asociat se face în baza unui contract de asociere, cu acceptul reprezentanților spin-offului și al celorlalți asociați la constituirea spin-offului.

Art. 17. — Evaluarea elementelor de proprietate intelectuală care constituie aportul organizației de cercetare se face pe baza procedurilor interne ale acesteia sau, la cererea organizației sau a asociaților, prin utilizarea unei expertize independente, pentru stabilirea participării fiecăruia dintre asociați.

Art. 18. — Partea organizației de cercetare la profituri și pierderi este proporțională cu aportul său la capitalul social.

Art. 19. — Contribuția financiară nu poate să provină din mijloace alocate organizației de cercetare, în mod direct sau indirect, de către stat, decât în condițiile în care sunt utilizate instrumente dedicate susținerii spin-offului, în cadrul incubatoarelor tehnologice și de afaceri sau al parcurilor științifice și tehnologice.

Art. 20. — Organizația de cercetare poate împuternici unul sau mai mulți reprezentanți din personalul propriu care, în numele acesteia, să participe la conducerea spin-offului.

Art. 21. — Conducerea organizației de cercetare poate stabili printr-un regulament condiții suplimentare pentru participarea într-un spin-off.

Art. 22. — Veniturile organizației de cercetare realizate din participarea în spin-off sunt considerate venituri proprii și conducerea organizației de cercetare poate să decidă asupra destinației lor.

CAPITOLUL IV

Monitorizarea și auditul

Art. 23. — (1) Semestrial conducerea executivă a spin-offului va prezenta organizației de cercetare un raport de activitate, cu privire la îndeplinirea parametrilor stabiliți pentru evaluarea modalității de valorificare a rezultatelor cercetării.

(2) Anual, conducerea organizației de cercetare va efectua o evaluare asupra participării acesteia în cadrul spin-offului, cu evidențierea raportului cost/beneficiu.

Art. 24. — Organizația de cercetare poate elabora și implementa mecanisme interne suplimentare pentru monitorizarea și auditul spin-offului.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN**privind modificarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate**

Având în vedere Referatul Direcției generale transport terestru nr. 12.206 din 22.03.2021, prin care se supune spre aprobare Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii privind modificarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate,

luând în considerare prevederile art. 6 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 57 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 458/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind clasificarea pe categorii a autobuzelor și a microbuzelor utilizate pentru transportul rutier național de persoane prin servicii regulate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 13 septembrie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Regia Autonomă «Registrul Auto Român» va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.”

2. În anexă, la secțiunea „Definiții, abrevieri”, litera k) se abrogă.

3. În anexă, articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Clasificarea se efectuează la sediile reprezentanțelor R.A.R., de către comisiile de clasificare formate din specialiști desemnați din cadrul R.A.R., dintre care unul este responsabilul comisiei de clasificare. În situația în care deținătorii solicită clasificarea la același dată a cel puțin 5 autobuze/microbuze grupate în același loc de parcare, verificarea se poate efectua la locul respectiv, cu plata cheltuielilor de deplasare. La data programată pentru verificarea autobuzelor/microbuzelor, deținătorii acestora vor face dovada achitării tarifului comunicat și vor prezenta în original certificatul de înmatriculare și cartea de identitate a vehiculului.”

4. În anexă, articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — După primirea cererii de clasificare și după analizarea documentelor prevăzute la art. 6, responsabilul comisiei de clasificare decide convocarea acesteia în maximum 7 zile, comunicându-se solicitantului data, locul și tariful aferent verificării autobuzelor/microbuzelor.”

5. În anexă, articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — Certificatul de clasificare pe categorii are o valabilitate de 2 ani de la data emiterii lui. Valabilitatea acestuia

se poate prelungi pe durate de câte 2 ani, în urma confirmării menținerii categoriei de clasificare și a reverificării condițiilor prevăzute în anexa nr. 1.”

6. În anexă, articolul 19 se abrogă.

7. În anexă, articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — În cazul în care se schimbă deținătorul sau numărul de înmatriculare al unui autobuz/microbuz, certificatul de clasificare al acestuia se înlocuiește cu unul nou, menținându-se valabilitatea certificatului inițial. La solicitarea noului deținător se poate efectua o nouă verificare cu eliberarea unui nou certificat cu valabilitate de 2 ani.”

8. În anexa nr. 3 la normele metodologice, punctele 2—4 ale rubricii „Aviz important” se modifică și vor avea următorul cuprins:

„2. Dreptul de a utiliza prezentul certificat de clasificare încetează atunci când:

- autobuzul/microbuzul pentru care a fost eliberat nu mai îndeplinește condițiile tehnice care au fost atestate la verificare;
- se schimbă deținătorul autobuzului/microbuzului;
- se schimbă numărul de înmatriculare al autobuzului/microbuzului.

3. Certificatul de clasificare este valabil 2 ani, cu posibilitatea prelungirii pe durate de câte 2 ani, în urma confirmării menținerii categoriei de clasificare și a reverificării condițiilor tehnice.

4. În cazul în care se schimbă deținătorul sau numărul de înmatriculare al autobuzului/microbuzului, certificatul de clasificare al acestuia se înlocuiește cu unul nou, menținându-se valabilitatea certificatului inițial. La solicitarea noului deținător se poate efectua o nouă verificare, cu eliberarea unui nou certificat cu valabilitate de 2 ani.”

Art. II. — Regia Autonomă „Registrul Auto Român” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Cătălin Drulă

ORDIN
pentru aprobarea Metodologiei privind selecția participanților
la programele de formare profesională
organizate de Institutul Național de Administrație

Având în vedere art. 6 alin. (1) și art. 12 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

luând în considerare Adresa Institutului Național de Administrație nr. 1.209 din 5.04.2021 prin care se solicită aprobarea Metodologiei privind selecția participanților la programele de formare profesională, organizate de Institutul Național de Administrație,

văzând Referatul Institutului Național de Administrație nr. 1.095 din 30.03.2021 pentru aprobarea Metodologiei privind selecția participanților la programele de formare profesională, organizate de Institutul Național de Administrație,

ținând cont de dispozițiile art. 2 alin. (2) lit. a)—c) și art. 7 alin. (1) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 23/2016 privind înființarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017, cu modificările ulterioare, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 645/2020 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației, cu modificările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind selecția participanților la programele de formare profesională organizate de Institutul Național de Administrație, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală management financiar, resurse umane și administrativ va comunica prezentul ordin Institutului Național de Administrație.

Art. 3. — Institutul Național de Administrație va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila Zoltán

București, 27 aprilie 2021.
Nr. 604.

ANEXĂ

METODOLOGIE
privind selecția participanților la programele de formare profesională
organizate de Institutul Național de Administrație

Art. 1. — Institutul Național de Administrație, denumit în continuare *Institut*, organizează programe de formare profesională conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 23/2016 privind înființarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017, cu modificările ulterioare, și a Hotărârii Guvernului nr. 645/2020 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, după cum urmează:

a) programe de formare specializată în administrația publică centrală și locală pentru funcționari publici, personal contractual, personal care își desfășoară activitatea în baza unor contracte de management, persoane alese sau numite în funcții de demnitate publică sau asimilate acestora, aleșii locali, managerii publici, precum și alte categorii de persoane;

b) programe de perfecționare pentru grupurile-țintă strategice, stabilite în condițiile legii și pentru personalul din administrația publică.

Art. 2. — Participarea la programele de formare profesională menționate la art. 1 se face pe bază de selecție organizată de Institut.

Art. 3. — Prezenta metodologie reglementează cadrul general pentru realizarea selecției participanților la programele de formare profesională (formare specializată și perfecționare) organizate de către Institut.

Art. 4. — (1) Prezenta metodologie se aplică de către personalul desemnat pentru această activitate în vederea realizării unei selecții cât mai corecte, transparente și obiective a participanților la programele de formare profesională organizate de Institut.

(2) În cadrul procesului de selecție a participanților, gestionarea operativă a datelor personale și profesionale se va realiza pe platforma de training INA, în condițiile legii.

Art. 5. — Selecția participanților la programele de formare profesională organizate de Institut se realizează ținând cont de următoarele principii:

a) *egalitatea de tratament* — principiul potrivit căruia, în procesul de selecție, vor fi aplicate aceleași criterii de selecție pentru fiecare participant;

b) *obiectivitate* — principiul conform căruia selecția este asigurată prin metode specifice și orice decizie luată trebuie să aibă o motivație clară și demonstrabilă;

c) *egalitatea de șanse* — principiul conform căruia selecția participanților se va realiza fără condiționări, deosebiri, excluderi, preferințe, restricții bazate pe criterii de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, vârstă, handicap, situație sau responsabilitate familială și alte asemenea criterii care pot conduce la acte de discriminare directă sau indirectă;

d) *confidențialitate* — aplicațiile candidaților și informațiile oferite de către aceștia sunt supuse rigorilor principiului confidențialității;

e) *transparență* — se asigură prin publicarea pe pagina de internet a instituției a tuturor informațiilor, datelor și etapelor necesare derulării în bune condiții a prezentei metodologii.

Art. 6. — Selecția participanților la programele de formare profesională respectă următoarele etape:

a) *informarea potențialilor participanți* — se va asigura prin aplicarea următoarelor măsuri:

(i) postarea anunțurilor cu privire la organizarea programelor de formare profesională și a metodologiei privind selecția participanților la programele de formare profesională organizate de Institut, pe site-ul Institutului;

(ii) diseminarea informațiilor cu privire la lansarea programelor de formare profesională către grupurile-țintă de către personalul din cadrul Direcției programe de formare specializată, Direcției programe de perfecționare și al centrelor teritoriale de formare profesională pentru administrația publică, după caz;

(iii) alte căi de informare/comunicare;

b) *înscriserea potențialilor participanți* — se va realiza conform procedurilor și instrucțiunilor elaborate și aprobate la nivelul Institutului;

c) *selecția* — se va realiza de către personalul desemnat de conducerea Institutului, pe baza criteriilor de selecție menționate în prezenta metodologie;

d) pentru programele de formare specializată, *rezultatul selecției* constă în întocmirea unui proces-verbal care va cuprinde informații privind procesul de selecție și se aprobă de către conducerea Institutului. Rezultatele selecției se operează pe platforma de training a Institutului, conform procesului-verbal, de către responsabilul de program;

e) pentru programele de perfecționare, *rezultatul selecției* se operează în platforma de training a Institutului de către responsabilul de program.

Art. 7. — Principalele atribuții ale personalului desemnat pentru efectuarea selecției participanților la programele de formare profesională sunt:

a) analiza și evaluarea documentelor depuse în vederea îndeplinirii criteriilor de selecție;

b) elaborarea procesului-verbal privind rezultatele procesului de selecție și înaintarea spre aprobare, după caz.

Art. 8. — (1) Criteriile privind selecția persoanelor înscrise în vederea participării la programele de formare specializată organizate de Institut sunt:

a) înscrierea în termenul stabilit;

b) apartenența persoanei la grupul-țintă căruia i se adresează programul de formare specializată;

c) acordul instituției privind participarea persoanei la programul de formare specializată, după caz;

d) data și ora înscrierii pe platforma de training INA (se aplică principiul „primul venit, primul servit”);

e) respectarea criteriului numeric (numărul maxim de participanți stabilit pentru fiecare program în parte).

(2) Criteriile privind selecția persoanelor înscrise în vederea participării la programele de perfecționare organizate de Institut sunt:

a) înscrierea în termenul stabilit;

b) apartenența persoanei la grupul-țintă căruia i se adresează programul de perfecționare;

c) acordul instituției privind participarea persoanei la programul de perfecționare, după caz;

d) respectarea criteriului numeric (numărul maxim de participanți stabilit pentru fiecare program în parte).

(3) Criteriile de selecție prevăzute la alin. (1) și (2) se aplică în ordinea enumerării lor.

Art. 9. — Vor fi declarate „Selectat” la programele de formare profesională persoanele care îndeplinesc criteriile prevăzute la art. 8.

Art. 10. — Pentru programele de formare specializată care presupun îndeplinirea unor criterii specifice prin raportare la specificul programului și la grupul-țintă, altele decât criteriile generale, acestea vor fi definite pentru fiecare program în parte în cadrul Regulamentului de organizare și desfășurare a programului de formare profesională, aprobat prin ordin al președintelui Institutului, cu avizul Consiliului de coordonare.

Art. 11. — Pentru programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici se aplică prevederile Hotărârii Guvernului nr. 832/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE**privind aprobarea documentelor prezentate spre dezbateră în Conferința ordinară anuală a Camerei Consultanților Fiscali din 27 aprilie 2021**

În temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) și (3) și ale art. 36 alin. (1) lit. c) și d) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2017, cu modificările și completările ulterioare, și în baza materialelor supuse dezbaterilor,

Conferința ordinară anuală a Camerei Consultanților Fiscali, întrunită în teleconferința din 27 aprilie 2021, **h o t ă r ă ș t e**:

Art. 1. — Se aprobă Raportul anual de activitate al Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali pe anul 2020, situațiile financiare anuale ale Camerei Consultanților Fiscali pe anul 2020 și execuția bugetului de venituri și cheltuieli a Camerei Consultanților Fiscali pe anul 2020.

Art. 2. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2021, precum și programul de activitate al Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali pentru anul 2021.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Dan Manolescu

București, 27 aprilie 2021.
Nr. 7.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Începând cu data de 15.05.2021 adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

